

COLUMN HERSENSPINSEL NR. 338

STIL VERDRIET

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Ik denk niet dat dit een vrolijk hersenspinzel wordt. U ziet het al aan de titel. En ook uit de inhoud kunt u opmaken dat ik inderdaad geen vrolijk onderwerp heb uitgezocht. Maar ... het is wel een onderwerp waar veel van onze leeftijdgenoten mee te maken hebben. Echter ... niet alleen onze leeftijdgenoten, die ook wel Grootvader en Grootmoeder of Opa en Oma worden genoemd, maar ook het nageslacht daarvan. Deze hebben de titel "kleinkinderen". En in een ideale bui worden die ook wel "poppedejntjes of poppedijntjes" genoemd. Die poppedijntjes zijn vaak de oorzaak van dit stille verdriet. Vaak hebben die er geen weet waarom het gaat en ze er helemaal geen weet van hebben en ze er dus buiten staan.

Ruzie tussen ouders en kinderen komt vaker voor dan wij geneigd zijn te denken. Dat kan een kortere of langere tijd duren, maar vaak "waait" het (vanzelf) wel weer over en "komen de partijen nader tot elkaar" en wordt "de vrede getekend". En als die partijen later nog eens terugkijken waar die onmin eigenlijk over ging, concluderen ze dat die onenigheid eigenlijk nergens over ging. Dat het verspilde energie en tijd was.

Maar er zijn "onminnelijke" twisten, waar de partijen niet van ophouden weten en het tekenen van de vrede op geen enkele manier in zicht is. Het gebeurt vaak dat grootouders en directe nakomelingen in geen jaren ook maar één woord met elkaar wisselen. Waar ieder contact met de ander totaal ontbreekt. Waar ze het hoofd omdraaien als ze elkaar toevallig op straat of een speciale gelegenheid tegenkomen, om de ander maar niet te hoeven zien. En waarbij soms tot het uiterste wordt gegaan door de (klein)kinderen te verbieden contact te hebben met opa en oma. En denkt u niet dat dit om niet al te veel grootouders gaat. In tegendeel.

In een artikel in de PZC van 18 oktober 2022 las ik dat het écht om duizenden grootouders gaat. En dat het ontbreken van dit contact schadelijk is voor zowel grootouders als kleinkinderen. Het kan vaak tot wanhoop leiden bij een van de partijen of bij allebei. Want denkt u niet dat een kleinkind de liefde van zijn of haar grootouder(s) niet mist, dat is volgens het genoemde artikel niet waar. Het kleinkind heeft die grootouderlijke liefde net zo hard nodig als de grootouder(s) de kleinkinderlijke liefde.

De liefde van de grootouder(s) is voor de opvoeding van die kleinkinder(en) net zo belangrijk als de liefde die ze van hun ouders krijgen. Dat is geen wijsheid die de laatste jaren pas is uitgevonden. Het is een waarheid die al honderden jaren bestaat en zijn nut heeft bewezen en nooit tegengesproken of ter discussie gesteld is. In het bewuste krantenartikel stond het als volgt te lezen: "Grootouders bepalen mede de

vorming van de kleinkinderen". En een andere intrigerende tekst luidde: "Schade van het verbroken contact werkt nog jaren door".

Het zijn waarheden als een koe. Met het verbieden van het contact tussen grootouders en hun kleinkinderen ontnemen we beide groepen een belangrijk element in de opvoeding van de (klein)kinderschaar. De grootouders kunnen hun opgedane levenswijsheid niet overbrengen op hun kleinkinderen, waardoor die kleinkinderen een les in levenswijsheid missen. En dat niet alleen in de tijd dat ze nog "poppedijntjes of poppedejntjes" zijn, maar ook in hun periode van jongvolwassene en wat daarna komt.

Hebt u er in uw eigen kring mee te maken of weet u dat er in uw omgeving iets dergelijks speelt? Deskundigen raden aan dat beide partijen bij elkaar gaan zitten en onder leiding van een deskundige op dit gebied eens nagaan hoe het zo ver kon komen en wat eraan te doen is om weer tot een "normale verhouding" te komen en "liefdevol" samen verder door het leven te gaan, zodat het 'stil verdriet' van grootouders, ouders en kleinkinderen een "levendige liefde wordt" en het volgende gezegde waarheid wordt:

"Eind goed – al goed"

Augustinus